

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 975²

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς (Ἰω. 7,14-30)
6 Μαΐου 2015 (2003)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ θαυμαστὴ διδαχὴ

«Τῆς ἐορτῆς μεσοῦσης ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν καὶ ἐδίδασκε. καὶ ἐθαύμαζον οἱ Ἰουδαῖοι λέγοντες· Πῶς οὗτος γράμματα οἶδε μὴ μεμαθηκώς;» (Ἰω. 7,14-15)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἐορτὴ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἡ ἐορτὴ αὐτὴ μοιάζει μὲ τὴν ἐορτὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως. Ὅπως ἡ Σταυροπροσκύνησις βρίσκεται στὸ μέσον τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἔτσι κι αὐτὴ βρίσκεται **στὸ μέσον τοῦ Πεντηκοσταρίου**, καὶ θεοπίστηκε ἀπὸ τοὺς ἁγίους πατέρας γιὰ νὰ συνδέῃ τὶς δύο μεγάλες ἐορτές. Πέρασαν, δηλαδὴ, ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως 25 μέρες καὶ ἄλλες 25 ἀκριβῶς ὑπολείπονται γιὰ νὰ φτάσουμε στὴν ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἐπειδὴ λοιπὸν βρισκόμαστε στὸ μέσον τοῦ Πεντηκοσταρίου, ὠρίστηκε νὰ διαβάζεται σήμερα ὡς εὐαγγέλιο ἡ περικοπὴ ποὺ ἀρχίζει μὲ τὴ φράσι «*Τῆς ἐορτῆς μεσοῦσης...*» (Ἰω. 7,14). Ποιᾶς ἐορτῆς; Ὅχι ἀσφαλῶς τῆς δικῆς μας, ἀλλὰ μιᾶς ἐβραϊκῆς ἐορτῆς. Οἱ Ἑβραῖοι ἔχουν τρεῖς μεγάλες ἐορτές· τὸ πάσχα, τὴν πεντηκοστή, καὶ τὴ σκηνοπηγία. **Τί εἶνε ἡ σκηνοπηγία;** Εἶνε μιὰ ἐορτὴ τους, ποὺ ὠρίστηκε γιὰ νὰ τοὺς ὑπενθυμίξῃ, ὅτι κάποτε οἱ πρόγονοί τους, ὅταν ἐπὶ 40 χρόνια περιπλανῶνταν στὴν ἔρημο, κατοικοῦσαν σὲ σκηνές, ὅπως οἱ στρατιῶτες ἐν καιρῷ ἀσκήσεων. Οἱ Ἑβραῖοι τὴν ἐορτάζουν ἐπὶ ὀκτῶ μέρες, κατὰ τὶς ὁποῖες ζοῦσαν σὲ σκηνές. Ἡ πρώτη μέρα ἦταν μεγαλύτερη, ἡ τελευταία ἦταν ἐπίσης μεγάλη.

Στὸ μέσον λοιπὸν τῆς ἐορτῆς τῆς σκηνοπηγίας ὁ Χριστὸς μας βρέθηκε στὰ Ἱεροσόλυμα. Πῆγε, λέει, στὸ ναὸ κ' ἐκεῖ **ἐδίδασκε**. «*Καὶ ἐθαύμαζον οἱ Ἰουδαῖοι*» (Ἰω. 7,14). Τὸν ἤξεραν. Ἦξεραν τὴ μητέρα του. Ἦξεραν τὸν ἴδιο ποὺ ἦταν φτωχός, ἐργατικός, ἀμόρφωτος. Ἀποροῦσαν λοιπὸν κ' ἔλεγαν· Μὰ πῶς αὐτὸς γνωρίζει τόσα πράγματα «*γράμματα μὴ μεμαθηκώς;*» (ἔ.ἀ. 7,15). Σχολεῖο δὲν πάτησε· ἀπὸ ποῦ αὐτὴ ἡ σοφία καὶ ἡ διδασκαλία;

Προκαλοῦσε **θαυμασμὸ** ἢ διδασκαλία τοῦ

Χριστοῦ στοὺς Ἰουδαίους. Καὶ μόνο στοὺς Ἰουδαίους; Καὶ μέχρι σήμερα καὶ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ θὰ προκαλῆ τὸ θαυμασμὸ ὅλου τοῦ ἐπιγείου καὶ τοῦ ἀγγελικοῦ κόσμου. Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ εἶνε οὐρανομήκης, ἀφθαστη. Δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι καὶ πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστὸν παρουσιάστηκαν ἔξοχα πνεύματα, ποιηταί, ῥήτορες καὶ φιλόσοφοι, ποὺ ἔλαμψαν στὸν κόσμο. Ποῦ εἶνε ὅμως τώρα ἡ διδασκαλία τους, ποῦ οἱ μαθηταί τους, ποιὸς τοὺς θυμᾶται; Ἔσβησαν ὅπως οἱ ρουκκέττες τὴ νύχτα. Ἐνας εἶνε ὁ ἥλιος ὁ ἄδυτος, ὁ Χριστὸς.

* * *

Δίδασκε ὁ Χριστὸς καὶ θαύμαζαν οἱ Ἰουδαῖοι. Ἀλλὰ ποιὸ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ προκαλεῖ τὸ θαυμασμὸ; **Ποιὸ εἶνε τὸ θέλημα τοῦ διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ;** Ποιὸ εἶνε τὸ μυστικὸ της, ποὺ δὲν τὸ ἔχει καμμιά ἄλλη διδασκαλία;

Εἶνε, ἀδελφοί μου, **ἡ ἀπλότης**. Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἀπλᾶ. Θέλετε μερικὰ παραδείγματα; ● Ἔστυψαν τὰ μυαλά τους οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ βροῦν τί εἶνε Θεός. Εἶπαν καὶ ἔγραψαν βιβλία ὀλόκληρα. Μὰ ὁ Χριστὸς τὸ ἔλυσε αὐτὸ σὲ μιὰ ἀπλοϊκὴ γυναῖκα, στὴ Σαμαρείτιδα. Στὸ ἐρώτημα, τί εἶνε ὁ Θεὸς καὶ ποῦ καὶ πῶς νὰ τὸν λατρεύουμε, τῆς ἀπήντησε μὲ λόγια ποὺ δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὰ ζυγίσῃ· «*Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν*» (Ἰω. 4,24). Ὁ Θεὸς δὲν ἔχει τοὺς περιορισμοὺς τῆς ὕλης. Μπορεῖ νὰ λατρεύεται παντοῦ καὶ πάντοτε. Ἡ καρδιὰ κάθε ἀνθρώπου μπορεῖ νὰ γίνῃ ἐκκλησιὰ καὶ θυσιαστήριο. Μέσα ἐκεῖ, ἀπαύστως καὶ μυστικῶς, ὑμνεῖται καὶ προσκυνεῖται. ● Ἄλλο. Ζητοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι νὰ ὀρίσουν τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Εἶνε μόνο σῶμα, στομάχι, κοιλιὰ;... Λάθος. Παραπά-

νω ἀπ' αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος εἶνε κάτι ἄλλο. Τί εἶνε; Ψυχὴ ἀθάνατη! Τὸ εἶπε ὁ Χριστός· «*Τί ὠφελήσῃ ἀνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἀνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;*» (Μάρκ. 8,36-37). ● Ἕνα ἄλλο φλέγον ζήτημα εἶνε τὸ κοινωνικὸ πρόβλημα· πῶς θὰ ρυθμίσουμε τὶς σχέσεις μας ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο, πῶς θὰ φᾶμε γλυκὸ ψωμί Ἀνατολῆ καὶ Δύσης. Κι αὐτὸ τὸ ἔλυσε ὁ Χριστὸς μὲ τὰ σύντομα λόγια· «*Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως*» (Λουκ. 6,31). Τὸ κακό, πού δὲν θέλεις νὰ σοῦ κάνῃ ὁ γείτονάς σου, μὴν τὸ κάνῃς κ' ἐσὺ σ' αὐτόν· καὶ τὸ καλὸ πού ἐπιθυμεῖς νὰ σοῦ κάνῃ, κάν' το κ' ἐσὺ. ● Τέλος κάτι πού συνοψίζει ὅλο τὸ νόημα τῆς ζωῆς σὲ δυὸ λέξεις. Ἄσε τὶς φιλοσοφίες πού εἶνε ἄχυρο. Κλεῖσε ὅλα τ' ἄλλα βιβλία κι ἄνοιξε τὸ Εὐαγγέλιο. Θυμήσου τὸν Ἑσταυρωμένο, πού εἶπε· «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» (Ἰω. 13,34), ν' ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Νά τὸ κλειδί, νά ἡ βᾶσις, νά τὸ πᾶν.

Θαύμαζαν οἱ Ἰουδαῖοι ἀκούγοντας τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ μας. Καὶ ὁ ἴδιος, ἐξηγώντας γιατί ἡ διδασκαλία του εἶνε ἀκαταγώνιστη, ἐτόνισε **τὴν προέλευσί της**. Ἡ διδασκαλία αὐτῆ, εἶπε, δὲν εἶνε δική μου· εἶνε ἀπὸ τὸν οὐράνιο Πατέρα· «*Ἡ ἐμὴ διδαχὴ οὐκ ἔστιν ἐμὴ, ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με*» (ἔ.ἀ. 7,16). Ἡ διδασκαλία μου δὲν εἶνε ἐπήρεια ἢ δάνειο ἀπὸ ιδέες τῆς ἐποχῆς, δὲν εἶνε μείγμα καὶ μωσαϊκὸ ἀνθρωπίνων ἀντιλήψεων, δὲν εἶνε γήινη καὶ χωμάτινη. Ὁ σπόρος πού ἔσπειρε ὁ Χριστὸς **ἦρθε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ**. Γι' αὐτό, ὅταν πέφτῃ σὲ εὐγενικὲς καρδιές, δίνει τὰ ὠραιότερα λουλούδια.

Θὰ πῆτε· Μὰ ἂν εἶνε ἔτσι, **γιατί δὲν πιστεύουν ὅλοι** στὴ διδασκαλία αὐτῆ; Ἡ αἰτία—ἀπαντᾷ τὸ Εὐαγγέλιο— δὲν εἶνε ὁ Χριστός· εἶνε ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος, εἶνε **ἡ κακὴ προαίρεσι**. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχη τὴ **διάθεσι νὰ ἐφαρμόσῃ** αὐτὰ πού λέει ὁ Χριστός, μέσα του δημιουργεῖται ἕνα αἶσθημα δυσαρεσκείας ἐναντίον τῆς ἀγίας του διδασκαλίας. Ὑπάρχει πιὸ γλυκὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὸ φῶς; Ὅταν ὁμως τὰ μάτια πάσχουν ἀπὸ ὀφθαλμίας, δὲν θέλουν τὸ φῶς· θέλουν σκοτάδι. Ἔτσι ὑπάρχουν καὶ ψυχὲς σκοτεινές, διεφθαρμένες, πού δὲν ἀγαποῦν τὴ φωτεινὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. Ὅποιος ἀμφιβάλλει ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἀπὸ τὸ Θεό, ἄς προσπαθῆσῃ νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ. Κι ἂν δὲν μπορῇ πλήρως διὰ μιᾶς, ἄς ἀρχίσῃ ἔστω σταδιακῶς. Ἄν ἡ διδαχὴ τοῦ Χριστοῦ εἶνε χίλια γράμματα, ἄς προσπαθῆσῃ νὰ

ἐφαρμόζῃ ἕνα γράμμα κάθε βδομάδα· ὅπως τὸ παιδί στὸ σχολεῖο, πού ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἄλφα, προχωρεῖ στὸ βῆτα, καὶ τέλος μαθαίνει τὸ ἀλφάβητο. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ ἐφαρμόζῃς ἕνα— ἕνα γράμμα ἀπ' τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, καὶ θὰ αἰσθανθῆς στὴν καρδιά σου μιὰ γλύκα. Δὲν εἶνε παραμύθι καὶ ῥητορεία αὐτά, εἶνε ζωὴ. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη θρησκεία ἀληθινὴ ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξη πίστι μας. Ἄς τὴν πιστεύουμε λοιπόν.

Ἡ αἰτία τῆς ἀπιστίας εἶνε ἡ κακὴ προαίρεσι. Ἄκουμε ἀκούμε, μὰ **δὲν ἐφαρμόζουμε**. Γι' αὐτὸ δὲν αἰσθανθήκαμε ἀκόμη τὴ γλύκα τοῦ Εὐαγγελίου. Ξέρετε πῶς μοιάζουμε; Σὰν ἕνα πού κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ ἀπὸ πείνα καί, ἐνῶ μπροστά του ἔχει ψωμί, δὲν τρώει. Ἡ σὰν κάποιον πού καίγεται ἀπὸ δίψα καί, ἐνῶ μπροστά του τρέχει νερό, δὲν πίνει. Ἡ σὰν τὸν ἄρρωστο πού κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ καί, ἐνῶ ὑπάρχει φάρμακο, αὐτὸς δὲν τὸ παίρνει. Ἡ σὰν τὸ ναυαγὸ πού, ἐνῶ ὑπάρχει κοντὰ του σωσίβιο, αὐτὸς δὲν τὸ ἀρπάζει. Ψωμί, νερὸ γάργαρο, φάρμακο, σωσίβιο ψυχῆς καὶ σώματος εἶνε ὁ Χριστός, ἡ διδαχὴ του, τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα του.

Δίδασκε τότε ὁ Χριστὸς καὶ τὸν θαύμαζαν. Σήμερα; **Καὶ σήμερα διδάσκει**. Ποῦ διδάσκει; Αὐτὰ πού λέει ἡ πιστὴ μάνα στὸ παιδί, ὁ ψυχωμένος δάσκαλος καὶ ὁ ταπεινὸς καθηγητὴς στὰ σχολεῖά τους, ὁ φλογερὸς ἱεροκήρυκας κι ὁ εὐλαβὴς παπᾶς στὸ ἐκκλησίασμα, ἕνα κήρυγμα εἶνε, ἀδελφοί μου.

* * *

Ζοῦμε σὲ χρόνια φρικτά. Ὁ διάβολος ἀπειλεῖ νὰ καταστρέψῃ τὸν κόσμον. Ποιὸς δὲν τὸν ἀφήνει; Δὲν τὸν ἀφήνει ἡ Παναγία καὶ οἱ ἅγιοι μὲ τὶς πρεσβεῖες τους, τὰ ἄθῳα ἀγγελούδια πού εἶνε στὶς κούνιες. Διαφορετικά, θὰ εἶχε πατήσῃ τὰ κουμπιὰ γιὰ ν' ἀρχίσῃ ὁ Ἄρμαγεδὼν τῆς Ἀποκαλύψεως (Ἀπ. 16,16). Οἱ μεγάλοι ἔχουμε φύγει ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Εἴμαστε ἄξιοι νὰ πέσῃ φωτιὰ στὰ κεφάλια μας. Μία ἐλπίδα ἔχουμε· τὴ **μετάνοια**. Ἀδελφοί· πιστεύετε καὶ λατρεύετε τὸ Χριστό, **ἐφαρμόζετε τὰ διδάγματά του**; Τότε μὴ φοβᾶστε.

Ἦ ψιστε Θεέ, ὧ ἑσταυρωμένε Λυτρωτά, δὲς καὶ λυπήσου τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου!

Ἀδελφοί! Ἄς μετανοήσουμε καὶ ἄς κλάψουμε ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ Πατρός, ἄς ζητήσουμε νὰ ἐπανέλθῃ σ' ἐμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, καὶ **ἄς ζήσουμε κατὰ τὰ διδάγματα τοῦ Χριστοῦ**, γιὰ νὰ ὑμνοῦμε Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**